

PROLOOG

“Ik heb nieuwe vleugels nodig”, zei ik tegen Raffyr toen die naast me op de dakrand landde. Hij nam een hap van zijn ongetwijfeld gestolen hotdog en keek mosterddruipend toe hoe ik mijn rechtervleugel opende: zelfs zo’n minieme beweging stuurde al een handvol veren naar beneden.

Ik viel letterlijk uit elkaar.

“Kan ik het niet meer mee eens zijn”, reageerde Raff. Hij veegde de mosterd af met zijn harige griffioenklauw. “Hoe lang zeg ik nu al niet dat je moet upgraden? Decennia, Max. De-cen-ni-a. Niemand draagt nog Engelvleugels, het is gruwelijk passé.”

“Ik doe de titel ‘Kraai’ tenminste nog eer aan”, ketste ik zijn gescherts af op een namaakhoogdravend toontje. “Zwarte veren en zo, weet je wel. Wat ben jij met je doorschijnende elfenvleugeltjes? Een veredelde bromvlieg?” Ik kon niet helpen te grinniken om mijn eigen grapje. Bromvlieg. Ha.

“Oh-ho-ho!” sloeg Raff me op mijn schouder, waardoor er nog wat veren losten. “Heb jij even geluk dat ik beter tegen de maan kan dan jij, maat!”

Daar had hij helaas geen ongelijk in, maar over mijn vleugels wél.

“Je weet hoe ik erover denk, Raff: één dag gegrond zijn voor mijn vleugelinstallering is meer dan voldoende. Een volledige week? Ik verkies een zeppelintochtje voor senioren door de zevende cirkel van de hel, dank je vriendelijk.”

Raffyr rolde zijn ogen, verorberde het laatste restje hotdog en gooide de wikkel naar beneden, in navolging van mijn verloren veren.

“Wat zijn ... 168 miezerige uurtjes in een onsterfelijk bestaan als je in ruil ijzersterke en vlijmscherpe vleugels krijgt, die minstens een eeuw meegaan?”

Raffyr stond op van de dakrand en zette zijn elfenvleugels breed op. De nerven in het vlies fonkelden als veelkleurig klatergoud wanneer het licht van de ondergaande zon hen raakte. Hij wachtte enkele seconden tot zijn doelwit recht boven ons vloog, schoot als een pijl omhoog en richtte een bloedbad aan in volle vlucht zonder ook maar één keer zijn klauwen te gebruiken. De formatie stadsduiven had amper de tijd gehad te beseffen wat er gebeurde vooraleer ze in fijngehakte stukjes richting straat viel.

Goor. Echt goor.

Enkele benedenbewoners keken op naar het tumult. Raffyr maakte een theatrale buiging terwijl de duivenfricassee op het asfalt neerregende. Beseffend dat ze zich in het gezelschap van Kraaien bevonden, snelden de benedenbewoners het steegje uit of vluchtten ze naar de nabijgelegen clubs, in een poging zo veel mogelijk muren tussen hen en ons te plaatsen.

“Onnodige illustratie Raffyr”, zuchtte ik toen hij weer naast me kwam zitten. Hij plukte

duivenpluimpjes uit zijn geelgebleekte strohaar. Zijn wangen en neus hingen vol bloedsproeten. “Ach, een dozijn luchtratten minder. De stad zou me dankbaar moeten zijn.”

Nu was het mijn beurt om mijn ogen te rollen: “Je bent een regelrechte Batman in je strijd om Gotham – excuseer, Nieuw-Anvers – te zuiveren van *duiven*. Kunnen we dan nu alsjeblieft op jacht gaan voor ik écht uit elkaar val?”

Ik spreidde mijn vleugels ietwat voorzichtiger dan normaal voor vertrek.

“Oh, vleermuisvleugels! Ook nog ‘n optie!” Het sarcasme van mijn Batman-opmerking ging duidelijk compleet aan hem voorbij. “Past bij je tanden. Ik weet wel waar we een nest vampieren kunnen opsporen. Doc installeert je nieuwe vleugels in een weekje – zo gepiept!”

Ik vertrok zonder hem, wetende dat hij wel zou volgen.

“Goed goed, wat je wilt. Engelenvleugels dan”, haalde hij me snel genoeg in.

Tot mijn ergernis waren Raffyrs vleugels in tegenstelling tot de mijne niet enkel hoogst dienstbaar in een gevecht, ze waren ook nog eens dubbel zo snel. Maar hij vertraagde zodra hij me ingehaald had en we vlogen op mijn tempo, flank aan flank.

De schemering was over de stad gevallen. De enige verlichting kwam van nachtclubs en stripbars, of van de lange lijnen lichtpuntjes in de verte, waar de haven lag.

Ik zette mijn radarbril op en nog geen halfuur later ving ik een vers spoor op. De gloeiende restanten die de aanwezigheid van een Engel verraadde, vormden een kruimelpad dat gewone mensenogen nooit opgemerkt zouden hebben – maar ik gelukkig wel.

“We hebben beet”, spotte Raffyr het spoor een tel later.

De lucht brieste door de gaten in mijn vervallende vleugels en ik keek ernaar uit dra over een nieuw paar te beschikken. Wat ik moest doen om ze te krijgen ... dat moest dan maar.

We volgden het spoor tot we bijna aan het hospitaal aan de Zuiderdokken waren. Daar liep het dood.

“Is ‘ie nog binnen, denk je?” knikte Raff richting het witte gebouw dat evengoed een van de vele katoenweverijen of assemblagefabrieken had kunnen zijn, ware het niet dat er een onmiskenbaar rood kruis op de zijkant geschilderd was tijdens de oorlogsjaren.

“Moet wel. ‘t Spoor gaat naar binnen maar niet naar buiten.”

“Plan?”

“We wachten”, sprak ik door mijn tanden – hier had ik geen geduld voor vanavond.

In dezelfde vleugelslag installeerden we ons op het platte dak van een tegenoverliggende fabriek die het perfecte uitzicht op de personeelsuitgang bood.

De geur van de voorbije regenbui hing nog in de lucht terwijl de zon met elk passerend kwartier dieper achter de horizon zakte. Het was, als ik me niet vergiste, al voorbij de Engelenavondklok. Toch was er nog geen spoor van hem of haar.

Mijn vuisten balden zich automatisch op bij elk vals alarm en ik voelde het hete ruisen van mijn bloed doorheen mijn schroeiende aders.

Toegegeven: er was dezer dagen niet veel nodig om me in de Gevederde Hulk te doen veranderen.

Ik keek op naar de oorzaak van mijn bijna-kokende bloed – de bijna-volle maan – en een melodietje uit mijn kindertijd werd in mijn hoofd afgespeeld door een onbemande piano: *Clair de Lune* – het licht van de maan.

Ik herinnerde me een menselijkere tijd waarin de maan ook voor mij een mystieke schoonheid gedragen had. Nu was de maan een tikkende klok. Een bom met een timer die bijna weer afging.

Elke maand opnieuw ...

Ik trok een losse veer uit mijn linkervleugelschouder en liet die naar beneden vallen, wensend dat hij of zij er snel zou zijn – mijn reddende Engel. Maar dat gebeurde niet.

Verpleegster na verpleger verliet het ziekenhuis, maar geen van hen droeg de tintelende gloed van een verscholen aureool of de bult van bemantelde vleugels. De nacht werd donkerder en mijn geduld kleiner.

“Mogen Engelen wel zo laat in de benedenwereld ronddwalen?” geeuwde Raffyr vanwaar hij op zijn rug lag, nog nét niet in een comateuze staat van verveling. Ikzelf week niet van mijn uitkijkpost.

Open dan toch!

Ik was zo gefocust op die verdraaide deur, dat ik het bijna niet merkte toen er een raam geopend werd en de Engel op wie we al uren zaten te wachten zich erdoor wurmde. Ze verlichtte de donkere steeg ogenblikkelijk met haar stralende aanwezigheid, omhoogklimmend via de brandladder.

“Hebbes”, stond Raffyr grijnzend aan mijn zijde in dezelfde seconde.

Ik was ietwat teleurgesteld dat de Engel een jong meisje bleek te zijn, met ingebonden vleugels die ik alleen maar kon vermoeden bescheiden te zijn, zoals haar postuur. Maar dat was ik bereid over het hoofd te zien: de komende Maannacht zou wel voor een groeischeut zorgen.

We moesten toeslaan voor ze opsteeg, dus met een knikje streken we neer en stortten we ons op het nietsvermoedende verpleegstersengeltje.

Ze gilte pas toen het te laat was.

“Laat me los!” schopte en sloeg ze in het rond terwijl we haar losrukten van de laddersporten en neergooiden op het asfalt. Dat was voor ze door had wie we waren en in een troosteloos huilen uitbrak.

Dit tot Raffyrs véél te grote amusement: “Weet je wat ik ’t leukste vind aan Engelenjacht?” vroeg hij narratief terwijl hij haar gezicht tegen de stoeprand openschuurde.

De wenende Engel, noch ik reageerde. Hij bracht zijn mond dichterbij haar gloeiende gelaat om het antwoord in haar oor te fluisteren: “Dat ze niet terugvechten”, lachte hij, en ze hilde harder.

Even had ik er spijt van dat Raffyr mijn vaste copiloot was en bedacht ik me dat ik Harmen Belle had moeten meevragen: het enige Nieuw-Anverse Kraaienmeisje dat deze Engel in één bovennatuurlijke oogwenk zou kunnen immobiliseren – nou ja, verstenen – gedurende de ingreep.

Gorgonenoog: topupgrade.

Met Harmen als copiloot zou ik een beitel nodig gehad hebben in plaats van een scalpel, maar er zou tenminste geen gehuil aan tepas gekomen zijn. In dat geval had ik echter Harmen's gezelschap moeten kunnen uitstaan en dat was hoegenaamd niet het geval.

“Laten we dit gewoon snel doen. Je wrede grapjes bevorderen het proces niet.”

Het huilen van een Engel ging door merg en been. Ik probeerde mijn gehoor van mijn verstand te scheiden. Ik wou mijn nieuwe vleugels en daarmee af.

Dus Raffyr hield haar stevig tegen de grond gedrukt en ik zwierde mijn benen rond d'r om het verpleegstersuniform van haar lichtgevende lijf te scheuren – m'n ogen dichtknijpend wanneer haar blote huid te helder was om direct aan te kijken. Na enkele keren knipperen onthulde ik haar vleugels, dichtgevouwen over haar rug en verscholen onder een eindeloze bos bruine krullen.

Haar haren roken naar ... kersenyoghurt of zoiets. Zoet en crèmig tegelijkertijd.

Ik streek de krullen aan de kant en aanschouwde mijn toekomstige tweedehands vleugels met een gevoel dat verdacht veel weg had van jolijt. Ze waren minder bescheiden dan ik verwacht had. Ze waren perfect.

De maneschijn en het glinsterende licht dat uit de poriën van het Engelenmeisje straalde, waren meer dan voldoende verlichting voor wat ik nu moest doen. Ik klikte alsnog de mijnwerkerslamp op mijn radarbril aan: kunst- en daglicht maakten het Engelenlicht minder intens.

Het hielp: ik zag elke veer, alle sterren onder haar huid, milder nu.

Het betoverend mooie beeld riep onwelkome twijfels in me op: *moet ik dit écht doen? Alwéér?*

Het antwoord van die dubieuze krekel op mijn schouder was een welgemeende 'ja'. Ik moest dit doen, en wel nu.

Wie weet had ze met haar aureool al een Engelenpatrouille opgeroepen. Dat was niet het soort publiek waarvan ik een staande ovatie mocht verwachten voor hetgeen ik op het punt stond te doen.

Ik streekte d'r vleugels glad vooraleer ik het scalpel bovenhaalde. Mijn hand bibberde, maar ik was vastberaden dat niet aan Raffyr te tonen. Ik zou er nooit het einde van horen als hij me betrapte op deze aarzeling.

Ik slikte, het scalpel op een millimeter van haar gloeiende huid houdend.

Het is de enige manier. Het is wat ik ben.

“Niet m'n vleugels ... Alsjeblieft ...” snikte ze, meer tegen zichzelf dan tegen ons. Het schoppen en slaan had ze al opgegeven. Het waren inderdaad nooit vechters, die Engelen.

“Ach, ach”, suste Raffyr. “Ze groeien wel terug, Engeltje.”

Ik nam een grote hap adem vooraleer diep in haar lichtgevende vlees te snijden.

Haar glinsterende bloed, gutsend.

Haar oorverdovende geschreeuw terwijl ik wroette, op zoek naar het zwakke punt waar ik ze kon loskoppelen.

Haar gesnik op de achtergrond: “Mijn vleugels, mijn vleugels ...”

Ja, ze zouden wel teruggroeien.

In één finale ruk loste ik de laatste hechting, haar veren gradueel stervend van wit naar grijs naar zwart zodra ze van haar lichaam gescheiden waren.

Raff en ik losten onze greep op het meisje en stegen op, de buit in mijn armen vergrendeld.

“Goed gedaan, maat! Ging vlotjes”, gaf Raffyr me een schouderklopje. Ik reageerde niet: ik was er klaar mee. Al wat ik wou was naar Doc snellen voor de vleugelinstallatie en tegen morgennacht genieten van mijn nieuwe vleugels.

Maar toen draaide ze zich naar ons toe, een milliseconde voor ze uit ons gezichtsveld verdwenen zou zijn, en oh hel, wat wou ik dat ze dat niet gedaan had ...

Dat was mijn straf. Dat beeld dat ik in geen duizend jaar van mijn netvlies zou krijgen, zelfs niet als ik Harnen-gewijs mijn eigen ogen zou uitsnijden en vervangen door die van een blinde Aardelf.

Zilveren tranen en een gebroken aureool.

Glinsterend bloed en een ontvleugelde rug.

Dat was mijn straf.

PROLOOG

Anna-Lucia

Ik was bij haar toen ze als klein meisje met palmboomstaartje verloren liep op de Zuiderfoor, toen ze als vijftienjarige gedumpt werd door haar eerste zomerliefde en toen ze haar echtgenoot Ben ontmoette op een kosmische soort van blind date, georganiseerd door Joachim-Jeremiah en mezelf.

En eergisteren ...

Eergisteren was ik bij haar toen ze vroegtijdige weeën kreeg op het dek van de pendelzeppelin naar Oud-Alost, haast over de balustrade tuimelend wanneer ze haar balans verloor op het onstabiele luchtschip.

Ik ving haar op in mijn etherische armen – onzichtbaar – en verminderde de klap op haar buik in zoverre ik kon zonder een grensoverschrijdend ingrijpen.

Desondanks lagen ze nu allebei voor hun leven te vechten in het hospitaal aan de Zuiderdokken: Cathyrin Hull, mijn Bestemmeling sinds haar eerste hartslag uit utero, en kleine Lukas, 3 weken te vroeg ter wereld gezet en tijdelijk Beschermengelloos.

De formaliteiten deden er weinig toe: zolang hij van niemand was, was hij van mij.

Ik had mijn vleugels bemanteld en er een reserveverpleegstersuniform over aangetrokken met zoveel haast dat ik pas een uur later merkte dat ik een knoopje gemist had.

De komende uren speelde in stagiaireverpleegster Lucy: ik keek infusen na en checkte vitale signalen, het enige wat mijn Celestiële Zorglicentie, C.Z.L. voor kort, me toeliet. Behalve dan natuurlijk de ware reden van mijn aanwezigheid: Cathy helen met mijn Licht.

Het was niet bepaald een exacte wetenschap te noemen ... Ik kon dus alleen maar steunen op de etherische navelstreng die mij met Cathyrin verbond terwijl Cathyrin op *mij* steunde.

Voorlopig was de situatie eerlijk gezegd behoorlijk rot.

Ben zat afwisselend aan het ziekbed van zijn vrouw en de couveuse van zijn zoon. Ik probeerde hem troostende gevoelens toe te sturen, gezien Joachim-Jeremiah er niet 24/7 voor hem kon zijn. Ik wist niet of het hielp, maar het was beter dan niets doen.

Zijn blik was ergens ver weg. Misschien in de babyblauwe kinderkamer van hun huisje aan de Noordervesten. Misschien in de school waar hij les gaf, waar hun zoon ooit zou leren schrijven en rekenen. Waar hij ook was met zijn gedachten, ik hoopte van ganser harte dat het beter was dan hier in de werkelijkheid, waar ik moedeloos vertoefde.

De eerste 24 uur had hij mijn aanwezigheid niet geregistreerd. Ik nam het hem niet kwalijk, in tegendeel: ik verkoos het. Beschermengelen waren dan wel toegestaan zich bemanteld en vermomd in de benedenwereld te vertonen, we mochten er nooit echt deel van uitmaken. We moesten opgaan in onze omgeving, onzichtbaar worden zoals een kameleon dat doet.

Of eerder een meubelstuk, eigenlijk.

Gelukkig had ik het type gezicht dat tot elk meisje zou kunnen behoren. Doorgaans was het enkel mijn volumineuze bos krullen die onthouden werd – die had ik bedwongen in een knotje nu. Ik hoopte dat ik er geloofwaardig alledaags uitzag ondanks de lichte bult die mijn vleugels over mijn rug vormden.

Ben was bij Cathyrin op de kamer toen hij me op de tweede nacht van Cathy's opname uiteindelijk opmerkte: "Jij bent hier ook al lang, hé?"

Ik bevroor ter plekke aan het infuus waarmee ik nodeloos frunnikte.

"Ik?" vroeg ik, over mijn schouder kijkend.

Zijn jeugdige gezicht was verwrongen van zorgen die te zwaar waren voor zijn nochtans redelijk brede schouders. Soms – nu meer dan ooit – wou ik dat ik de Hulls mijn vleugels kon tonen. Dat ik kon zeggen dat alles goed zou komen, zolang Joachim-Jeremiah en ik over hun Plan waakten.

Maar mijn C.Z.L. verliezen was geen optie. Dus ik glimlachte gewoon en knikte.

"Wat is je naam?" vroeg hij.

"Euhm, Lucy", antwoordde ik met mijn door m'n zus gegeven roepnaam, die eveneens te lezen stond op mijn naamkaartje. Mijn echte naam onthullen zou een weggevertje van mijn identiteit zijn. Nieuw-Anverse benedenbewoners gaven hun kinderen doorgaans geen dubbele namen als 'Anna-Lucia'.

"Nou, Lucy," sprak hij me aan. "Als het mag van je overste, ga dan naar huis en ga een beetje slapen. Je ziet er even moe uit als ik. En da's geen compliment", halfglimlachte hij.

Was dat echt zo?

Ik ving voor het eerst in de 48-plus uur dat ik hier was een reflectie van mezelf in een verduisterd raam en schrok van de donkere kringen die zich onder mijn bruine ogen getekend hadden.

Ben had gelijk.

Plots voelden mijn ledematen loodzwaar en vergat ik wat ik aan het doen was. Mijn vleugels waren stijf van ze al die tijd tegen m'n lijf gedrukt te hebben, ingewindeld als een gebroken ledemaat. Ik wist niet of ik ernaar uitkeek ze te strekken of dat ik me er zorgen om maakte – ze voelden stram en pijnlijk. Ik had mijn vleugels nog nooit zo lang bemanteld.

Ben keek me intussen afwachtend aan, wat me eraan deed denken dat ik moest reageren: "Mijn shift loopt af binnen een halfuur", loog ik.

Dus ik tikte nog een keertje tegen het druipinfuus en wenste Ben hetzelfde als hij mij had toegewenst: enkele uurtjes hoognodige slaap. Zijn beantwoordende glimlach verraadde dat hij zulke hoop niet koesterde.

Ik bezocht op de weg naar buiten de prematuurafdeling om Lukas gedag te zeggen. Her en der stonden er Beschermengelen naast de couveuses, hun gloednieuwe Bestemmelingen begroetend in etherische vorm of vermomd als verplegend personeel, zoals ik.

Ik begroette hen met een telepathisch goeiedag, maar vervloekte tegelijkertijd dat de

Engelenbureaucratie er niet voor kon zorgen dat ook Lukas meteen zijn Engel toegewezen kreeg.

Hij kon er wel eentje gebruiken, zoals ik hem hier zag liggen.

Toen geen van de andere Engelen keek, gaf ik hem stiekem wat van mijn Licht.

“Ons geheimpje, lieve baby Lukas”, fluisterde ik hem toe door de couveuse. Zijn paarsachtige oogleden trilden in respons en zijn kleine, haast doorzichtige handje kneep als een knedende kat.

Ik moest me uit het raam sleuren op pure wilskracht, eerder dan spierkracht. De koude van de nacht wekte me juist genoeg om de brandladder naar het dak te durven nemen. Ik besteeg nog maar net de eerste sporten toen ik met een smak het vochtige asfalt raakte.

Ik voelde iets breken, een krak. Het werd even zwart voor mijn ogen.

Ben ik gevallen?

Neen, als ik gevallen was – écht gevallen – was ik nu dood.

Gedesoriënteerd probeerde ik recht te krabbelen, maar dan werd ik een paar onnatuurlijk warme handen rond me gewaar langs de ene kant en klauwen aan de andere. Twee wezens hielden me in hun greep: Kraaien.

“Laat me los!” schreeuwde ik.

Ze gingen mijn vleugels stelen. Oh hemel, ze gingen mijn vleugels stelen!

Het besef was een hardere slag dan mijn val op het asfalt.

Ondanks de vermoeidheid van mijn spieren, moest ik ze niet bevelen zich te verzetten tegen de aanvallers. Ik schopte zo hard ik kon en dacht dat ik iemands been raakte, maar de ontvanger leek er evenmin door gedeerd dan een lantaarnpaal dat zou zijn.

‘Dit is een urgente noodoproep! Vleugeldiefstal aan het hospitaal aan de Zuiderdokken!’

Ik probeerde mijn aureool te activeren en om hulp te roepen, maar dat lukte niet. Mijn futiele hulpkreet werd niet uitgestuurd naar mijn dichtstbijzijnde soortgenoten: ze weerkaatste als een pijnlijke laserstraal doorheen mijn schedel.

Niet nu Cathyrin en Lukas me nodig hebben ... Alsjeblieft, niet nu ...

Ik schopte, sloeg en schopte nog meer. Het had geen zin. Ik putte mezelf alleen maar uit. Ze waren te sterk voor me.

Wat kon een Engel beginnen tegen twee Kraaien?

Dikke tranen rolden van mijn wangen naar beneden en mengden zich met de regenplassen.

“Weet je wat ik ’t leukste vind aan Engelenjacht?” vroeg één van de Kraaien. Hij drukte mijn gezicht dieper tegen de stoepwand. De huid op mijn wang schuurde open.

Ik ving een glimp van hem op toen hij zich naar me toe boog om het antwoord op zijn eigen vraag in mijn oor te fluisteren: hij had gele haren die zwarte wortels onthulden, een vreemde

bril op zijn gezicht, een hele rij oorbellen en een kromgetande grijns – alsof hij hiervan genoot: “Dat ze niet terugvechten”, lachte hij, en ik huilde harder.

Omdat ik niet sterk was.

Omdat ik op het punt stond alles te verliezen wat me dierbaar was: mijn vrijheid, mijn vleugels, mijn identiteit.

“Laten we dit gewoon snel doen”, zei de andere Kraai, wiens gezicht ik niet kon zien. “Je wrede grapjes bevorderen het proces niet.”

Met mijn laatste greintje overlevingsinstinct probeerde ik – ondanks de pijn – nogmaals een telepathische S.O.S. te sturen. Diep vanbinnen wist ik dat noch een N.E.W.-nachtpatrouille, noch Maria-Clara op tijd zou zijn om dit te voorkomen.

Terwijl de geelharige Kraai met de griffioenenklauwen me tegen de grond gepind hield, ging de ander bovenop me zitten zodat zijn benen rond me een extra restrictie vormden. Alsof ik ooit een mogelijkheid tot ontsnappen gehad had.

“Niet m’n vleugels ... Alsjeblieft ...” snikte ik alsnog, meer tegen mezelf dan tegen hen. Ik wist dat mijn smeken niet het minste effect zou hebben op de intenties van Kraaien. Monsters. Dieven. Moordenaars.

Hij scheurde het uniform van m’n rug en ontmantelde mijn vleugels.

Hier gaan we dan.

Ik beet op mijn tanden maar kon een schreeuw niet onderdrukken wanneer zijn mes mijn huid openreet, meedogenloos zenuwen filerend tot het metaal bot raakte. Wanneer ik dacht dat het onmogelijk meer pijn zou kunnen doen, wroette het scalpel zich nog dieper naar binnen. Even meende ik – hoopte ik – flauw te vallen van de pijn, maar de adrenaline hield me alert voor elke martelende seconde.

Wanneer is het voorbij, wanneer is het voorbij, wanneer is het voorbij?

En dan voelde ik de schreeuw in mijn longen losbarsten, teweeg gebracht door die laatste ruk, en had ik geen vleugels meer. Het drukkende gewicht van de Kraai op mijn rug verdween in hetzelfde ogenblik dat de Griffioenenkraai zijn grip rond mijn polsen loste.

Ik voelde me alsof ik neergebliksemd was. Elektrische pijnscheuten ontsproten aan mijn schouderbladen en leken me tot in de kern te raken.

Met moeite keek ik op naar de maanverlichte hemel. Ik zag hen nog net wegvliegen, twee gevleugelde schimmen die voor altijd door mijn nachtmerries zouden vliegen.